

På vårt förlag:

Flykten från Ishavet

Av IVAN FALUDI

"Författaren har sett mer av Ryssland än de flesta och han är en fascinerande berättare... Man kan läsa hans reseskildring på många sätt: som äventyrsskildring, som kritik av Sovjet eller som en bilderbok från det stora landet. Men hur man än läser den gör man det med nöje." *Arbetaren* (Axel Österberg).

"En spännande farofylld färd från Ishavet — en flykt som man läser som en äventyrsroman, men som aldrig lämnar oss i tvivel om det faktiska läget. Författaren skildrar industriens män, GPU-officerarna, arbeterskor och studenter, kristna sektanhängare, samvetsömma, byråkrater och idealister..." *Folkets Dagblad*.

"Intressant och spännande, fylld av rika upplevelser... På sitt vanliga mästerliga sätt ger Faludi expressiva bilder från olika områden av det ryska livet. Man läser boken med intresse. Den ger många utblickar åt olika håll och belyser förhållanden som just nu är i brännpunkten."

Verdandisten (Hugo Sohlberg).

Pris kr. 1:50 5 ex. kr. 5:50

Östeuropa Förlag. Box 555, Stockholm 1.

Pris 25 öre.

S. L. SOLON och ALBERT BRANDT

Barnavel och Könsmoral

i Tredje riket

Månggifte
Kyskhetsens förbannelse
Ogifta mödrar
Avelskontroll
Arisk kropp och själ
Barnpropaganda
Dödens skörd

ÖSTEUROPA-FÖRLAG

S. L. SOLON och ALBERT BRANDT

Barnavel och Könsmoral

i Tredje riket

OSTEUROPA-FÖRLAG

Stockholm 1939
Grafiska Konstanstaltens Tryckeri

Det påstås att diktatorerna är synnerligen angelägna att få mer folk att härska över och detta kan bäst uppnås genom en våldsamt stegrad nativitet. Adolf Hitler har statistiskt bevisat riktigheten av denna tes, och hans underhuggare i våra dagars Tyskland gör allt för att underlätta människoaveln. I detta avseende finns det vissa beröringspunkter mellan de av nazisterna hatade och bekämpade katolska dogmerna och det nazistiska »livsbejakandet». Skillnaden mellan de båda lärorna är att nazismen betraktar människoaveln som ett slags höjdpunkt av Kraft genom glädje-läran, däremot bör en god katolik om än inte främja aveln, så dock inte heller ingripa i Guds eget verk och hindra sin eller sin frus fruktsamhet. Resultatet tycks dock bli det samma. Ökade barnskaror och ett allt kraftigare skrik efter mera livsrum. Inte bara underlivsrum.

Hitler påstod en gång att nazirevolutionens genomförande betyder att Europa måste böja sig för 400 miljoner tyskars krav. Så många tyskar skulle alltså placeras i det s. k. livsrummet — om än livsrummet skulle visa sig lika trångt som en modern enrumslägenhet med kokvrå och sopnedkast.

Hur han tänker genomföra denna statistiska uppgift, är dock inte riktigt klart. Den sammanlagda tysk-österrikisk-tjeckiska befolkningen uppgår till högst 90 miljoner. Inte ens med hjälp av eventuell re-germanisering av

ytterligare 100 miljoner slaver och fransmän skulle detta resultat bli lätt att åstadkomma. Åtminstone skulle de 90 miljoner tyskarna vara tvungna att anstränga sig ordentligt för att åstadkomma den åtråvärda ökningen. Hur som helst, parallellt med den stegrade aptiten på nya områden ökas även behovet av flera tyskar. Men hittills har den stygga storken visat sig lika lite tillgänglig för Hitlers hotelser som Frankrikes och Englands statsmän.

Det var doktor Ernst Stoezer, en Dresden-antropolog, som år 1934 föreslog att man i det nya Tyskland bredvid varje hakkors skulle placera en vagga. Sen blev denna visdom ett slagord för nazistiska partikoryféer och skribenter som var på sitt sätt sökte bevisa riktigheten av Stoezers tes. Sedan samtliga lägenheter — såväl de giftas som de ogiftas, de barnrikas och de ofruktsammas — börjat prydas av hakkorset, kastade mobben allt hänsyn till moraliska lagar över bord. Yttervärlden erfor sedermera hur man underlättade moderskapet och hur man straffade latmaskar och andra barnlösa individer för deras föga fosterländska gärning, men hur de sexuella förbindelserna etiskt och moraliskt blivit lidande under dessa fanatikernas diktat, därom vet man inte mycket. Huvudsaken är att man skriker efter mer barn precis så som man i andra länder propagerar »ät mera frukt» eller »ät mera ost».

Månggifte.

De nazistiska filosoferna föreslår även införandet av månggiftet för att underlätta barnaveln. Professor Ernst Bergmann, Leipziguniversitetets dekan, skriver i sitt verk om »Moderskapets anda» om monogamins rasmässiga följder och föreslår månggifte som enda hälsosamma metod i kampen mot den envisa storken.

»En monogami, som varar under hela livet, syndar mot naturen och skadar rasen. Överallt där man tvångsmässigt genomfört engiftet, har rasen blivit degenererad. I en idealstat skulle alla barnlösa kvinnor ställas vid skampålen. Där skulle alltid finnas män som vore villiga att befrukta alla fruar och flickor. Om vi bara undertrycker den meningslösa och vanemässiga monogamin, så blir det alltid möjligt för en duktig pojke att tillfredsställa tio eller tjugo kvinnor som inte ännu har bekämpat i sig längtan efter barnet.»

Dessa idéer har fått en högansvarig förespråkare i Dr. Alfred Rosenberg. Denna nazistiska teoretiker har för länge sedan förklarat att nazismen måste oskadliggöra den kristna moralen för att återställa den germanska stammoralen. I sitt verk »Det tjugonde århundradets myt» framhöll han att hur man än erkänner vissa förtjänster av monogamin,

»... så skulle det i den gamla tiden ha varit omöjligt att kasta fram stora germanska stammar om dessa stammar inte levt i månggifte. Utan polygami skulle de stora kulturella framgångarna i västerlandet knappast bestå. Det fanns tider då kvinnornas antal långt överskred männens. Nu är det samma förhållande som vi möter i Europa. . . Skulle dessa miljontals kvinnor verkligen vara löjliga i sin egenskap av gamla mö och leva hela sitt liv utan att kunna tillfredsställa sitt naturliga begär? Skulle ett skenheligt samhälle uttala sin förkastelsedom över dessa olyckliga kvinnor bara därför att man är bunden av gamla fördomar?»

Han svarar med ett rungande »nej» och påpekar forntidens poesi då germanska stamhövdingar lyckligt levde med sina blonda haremsdamer. Visserligen erkänner Rosenberg att monogami kan förbli den huvudsakliga

formen av äktenskap i ett framtida Tyskland, men »utanför detta äktenskap måste man högakta även alla mödrar som föder tyska barn». Därför måste man betrakta trolosheten med helt andra ögon än hittills om det genom mannens polygamiska läggning födes flera tyska barn utom äktenskapet — sådant får man alltså inte betrakta som äktenskapsbrott.

Detta är inte något fritt påhitt av ett nazistiskt bruschuvud utan yttranden av en ansedd tysk nazistisk man som i hög grad är ansvarig för utvecklingen i Tyskland.

»Kvinnorna», yttrade en nazistisk propagandist i Insterburg 6 månader innan Hitler kom till makten, »måste upphöra att vara glädjeflickor och istället bör de förvandlas till avelsston.»

En nazistisk propagandist Dr. *Dupre* föreslog i sitt verk »Världsfilosofi och rasavel» ett slags avelsplan enligt vilken biologiskt sett friska kvinnor av det Teutoniska Föräldrarådet skulle ställas till disposition för utvalda män varvid samlevnad skulle föras monogamt tills kvinnan kom i grossess. Då skulle paret skiljas och kvinnan ställas under Föräldrarådets beskydd samtidigt som mannen skulle användas till vidare befruktning av andra barnlösa kvinnor. All avkomma skulle uppfostras av staten i speciella hem, pojkar och flickor strängt skilda åt. Den eugeniskt förstklassiga skulle kunna välja sex partner som i sin tur kunde bli fäder till sex eller flera barn. Rasen, påstår dr. *Dupre*, skulle bara utvecklas fördelaktigt genom dessa kombinerade samlag. Planen dryftades allvarligt av nazisterna och det finns flera nazistberömdheter som hyser stora sympatier för Dupres avelsteorier.

Kyskhetens förbannelse.

Även ordet »kyskhet» har i Tredje riket fått en ny definition. Lantbruksminister *Darré* anser att kysk är den kvinna som inte vill föda barn. Med stöd av etimologiska bevis försöker *Darré* vetenskapligt bevisa att kyskhet bara har betydelse i samband med avelsproceduren. *Züchtig* (kysk) är ett epitets för en hederlig ungmö, men ordet härledes från *Zucht* — *Rinderzucht*, *Hühnerzucht*, *Schweinezucht* alltså kreatursavel, höns- och svinavel. Å andra sidan är ordet *Zucht* ett derivat av verben *zeugen* (avla, skapa). På så sätt betecknar *Darré*, som i egenskap av lantbruksminister antagligen måste sköta om både kreaturs- och människoaveln, alla kvinnor som kyska (*züchtig*) som är ägnade att föda tyska barn. Kvinnor, som inte är benägna att föda barn, är däremot fördärvade eller ickekyska och det gör då sak samma huruvida de är gifta eller ej.

Det nya Tysklands kvinnliga ledare har fått stränga order att tillämpa de nya moraliska lagarna i de unga flickornas uppfostran. Fru *Scholtz-Klink* vänder sig i ett upprop till alla tyska kvinnor som inte bör vara bundna av traditionen.

»Flickorna av idag återvända till sina naturliga behov. De underkasta sig ödmjukt och med nöje dessa lagar, då de erkänner att de bildar en av gud given laglig grundval för blod och jord. Sådan är den nya tyska kvinnans typ.»

Det är kanske därför att man uppmuntrar alla förhållanden som bidrar till en ökad nativitet. Det enda som man föraktar är sterilitet.

Opinionen gällande den ogifta moderns sociala och samhälleliga position har radikalt förändrats. Officiellt prisas alla flickor som beslutar sig att fullborda en dylik heroisk och sympatisk gärning. »Der deutsche Textilarbeiter», ett av Arbetsfrontens många officiella organ, uttalade sig i juli 1935 beträffande de »illegala» kärleksförhållandena i Tyskland. Samtidigt som tidningen fördömde den ruttna liberalistisk-borgerliga moralen, lovsjunger den i en ledare den höga moral man hyllar i det nazistiska Tyskland.

»Under den begravda liberala epoken var det en stor skam då en ung flicka blev mor utan att först ha erhållit kyrkans eller borgmästarens sanktion av sitt förhållande till barnafadern. Nationalsocialismen har fullkomligt brutit med denna gammaldags sed. Den nya ideologin välkomnar entusiastiskt varje god vilja att försöka utöka den ariska rasen. Den bryr sig inte om huruvida barnen äro legitima eller ej. Vi nationalsocialister högaktar var-enda flicka som struntar i gammaldags hedersbegrepp och rättfärdigar sig med det barn hon bär under hjärtat. Vi vet att det är just dessa oäkta barn, dessa kärlekens barn som blir den goda rasens främste representanter och inte de barn som födda i ett halvsterilt äktenskap avlas mer av degenererad vana och slöhet än av intresse för rasen.»

Ledaren fortsätter i samma lyriska ton att lovsjunga den ogifta modern som på sätt och vis betraktas som en räddande ängel för den nazistiska staten:

»När en ung flicka beslutar att föda sitt barn istället för att förtränga sina naturliga sexuella behov, så är det ett vackert vittnesbörd om kärleken till rasen och till de nationalsocialistiska principerna om ökad nativitet . . . Det är en hederssak, en plikt för varje tysk flicka att

samarbeta i det välsignade syftet att öka nationen . . . I den nationalsocialistiska staten kan detta aldrig betraktas som något vanhedrande. Om varje tysk far och tysk mor begriper detta spörsmåls betydelse för oss, då når vi vårt mål — en högre *Züchtung* (nativitet) för den tyska och därmed även för den ariska rasen.»

En annan skribent går till storms mot de gamla fördomarna i »Rasse» — organ för den »nordiska» rörelsen.

»Varje friskt barn som är fött av en tysk mor, är en utkämpad och vunnen strid för det tyska folkets existens. Därför får man aldrig bestrida den ogifta kvinnans rätt till moderskap.»

Ingenting ont i det — men skribenterna glömmer bort att redan den usla Weimarrepubliken upphörde att betrakta den ogifta kvinnan som en »fallen» flicka. Men Weimarrepubliken tänkte nog inte på rasens och avelns uppgifter.

De nazistiska utfästelserna angående den ogifta kvinnans höga avelskall förbluffade en del gammalmodiga föräldrar och väckte en viss opposition till och med inom de nazistiska kretsarna. Ty propagandan blev så spridd att »Bund deutscher Mädchen» (Tyska flickförbundet) inte längre låter representera sig vid de årliga partidagarna i Nürnberg. Föräldrarna fick nämligen erfara att »Züchtungs»-propagandan ledde till en massa oäkta barn som märkvärdigt nog föddes just 9 månader från partidagen beräknat. Regeringsämbetenas arkiv fylles med skrivelser från förbittrade föräldrar och lärare och ministrarna måste gång på gång lova undersökning av Hitlerungdomens kärleksliv. Tidningen »Deutsche Kämpferin» protesterade mot att *Streichers* rasmässiga och pornografiska utgjutelser i »Der Stürmer» först och främst når skolbarn. Tidningen skriver:

»Man måste undra huruvida våra barns psyke inte skadas av att de i varje gathörn träffar pornografiska bilder och beskrivningar av sexualförbrytelser. Det är framför allt 'Der Stürmers' egna reklamskåp som måste ofördelaktigt påverka ett barns tankevärld. Här möter pojkar och flickor i pubertetsåldern sådana frågor och kommentarer som: 'Vad är en sexualmördare?' »Vad är en rasskändare?» 'Vad gör judarna då de säljer flickor till vita slavhandlare?' 'Vad är pederasti?»

Då Streicher betraktas som en av Hitlers intimaste vänner, så är denna protest ganska märkvärdig. Streicher bestraffades under Weimarrepublikens tidevarv ofta för sexualbrott mot småbarn. Dessutom blev han åtskilliga gånger åtalad för spridande av pornografiska skrifter. Många naziledare, som stod i intim kontakt med 30:de junioffren (1934), utövar än idag ett ganska stort inflytande på den tyska ungdomen.

»Avelskontroll.»

Dr. Robert Ley, arbetsfrontens ledare, höll ett tal till de tyska läkare som mötte upp på slottet Vogelsang i september 1937:

»Det finns inga enskilda individer i det nya Tyskland. Tysken är såväl i sitt offentliga liv som i sina intimaste förhållanden ingenting annat än der Führers soldat.»

För att börja kontrollen på det rätta stället, inrättades hos vissa SA-regementen s. k. »Zuchtwarten» d. v. s. avelskontrollorgan. Och SS-soldater måste varje gång de tänker träda i intimare förbindelse med en älskad kvinna, först inhämta sina överordnades tillstånd. Vilka svårigheter som kan uppstå vid detta licenssystem, visar ett fall (februari 1939) då en ung SS-man begärde tillstånd

till äktenskap. Han skrev en lång inlägga till sin officer och bifogade även alla aktstycken som styrkte hans och hans fästmöns äktenskapshärstamning, men han fick likväl till svar att han även måste skaffa ett läkarintyg att fästmöns »bäcken och könsorgan är tillräckligt utvecklade för att kunna föda ett barn».

Om denne lycklige eller olycklige SS-man till sist erhåller licens till äktenskap, följer den hedniska ceremonin med trummor och fanor, fanfarer och sång. Bruden och brudgummen byter ringar inför en väpnad skara kamrater och officeren som leder ceremonin, säger till det unga paret:

— »Gå hem och avla barn, följ noga der Führers ord och var honom trogna!» Sedan får stormtruppmannen 1.000 mark i äktenskapslån, som dock avskrives med 250 mark vid varje barn som det äkta paret välsignas med. För att stimulera det äkta parets avelsintresse och samtidigt framställa moderns nedkomst som en äktenskapshändelse, får familjen låna den »heliga vaggan» i vilken barnet får sova den första månaden i sitt liv. Den är detsamma som ett vandringspris som aldrig blir någon fotbollsförenings egendom men som av de fotbollsbitna betraktas med intresse och högaktning. Denna ceremoniella vaggkult står i samband med SS-elittruppernas vidskepliga tro på att ett barn, som från allra första början omges av så mycken urgermansk tradition, måste känna sig smickrat och stolt över att få vara nazist. Om stormtruppsmannens fru fullgör sin plikt gentemot mannen och fosterlandet och nedkommer med barn för fjärde gången, så får hon ett *Ehrenkreuz der deutschen Wirtschaft*, d. v. s. det tyska näringslivets hederskors — detta bestämdes i ett dekret i december 1938. På vilket sätt detta hederskors har något att göra med nationalekonomin är

en annan fråga. Tills vidare betraktar man dock barnaveln som den enda säkra nationalinkomsten — och det är ju barnaveln på vilken alla erövringsplaner baseras.

Den tyske man som underlåter att lyssna till det nazistiska löseordet »gift dig och föröka dig» betraktas som en suspekt individ. Det är alltså ingenting märkvärdigt i att Andreas Pratie i *Deutsche Medizinische Wochenschrift* läser texten för de liberala statsmän som tillåtit »att det i Tyskland har funnits breda befolkningslager, som skulle ha varit i stånd att tillgodose rasens viktigaste uppgifter, men inte desto mindre struntade i att uppfylla sina plikter gentemot staten».

Arisk kropp och själ.

Ogifta nazis tvingas ofta uppge sin föga hedrande livsföring och se sig om efter en passande hustru. Den tyska pressen vimlar av mer eller mindre kuriösa annonser där ariska män och kvinnor letar efter den kvinna resp. man som bäst skulle kunna tillgodose deras behov av en äktarisk parning. De blivande stammödrarna och stamfäderna hittar sinnrika vändningar för sina annons-texter. Mest omtyckt är frasen om »arisk kropp och arisk själ». Men lika ofta ser man att en kärlekskrank teutonisk jätte »har bevis på arisk mormorsmormor». Detta uteslutar inte att annonsören samtidigt gör motparten uppmärksam på alla ekonomiska fördelar ett sådant äktenskap skulle medföra för den lyckliga kvinnan. Man talar om sin hypermoderna bil och om sin stora lägenhet. (»Utrymme för en stor arisk familj.») Andra understryker sina tekniska kunskaper och sin förmåga i övrigt genom hänvisning att de är »svagströmsingenjörer». Riktiga aristokrater är de som har en gammal partibok i

fickan. (»Partimedlemskap från Münchenrevoltens tid — 1923 — kan uppvisas.»)

Det är Hitlers militära program, den tyska statens expansion, om det behövs, med hjälp av krig, hans upp-rustning, som kräver en dylik nativitetspropaganda. »Äktenskap» — sade han, »får inte betraktas som själv-ändamål — det måste tjäna rasens och artens ökning». Nativitetspolitiker och vetenskapsmän påpekar nu som varnande exempel de stadigt ökande befolkningssiffrorna i Östeuropa och skrämmer med sådana uppgifter som Polens och Rysslands befolkningstillväxt, som under tio år uppgått till 20 procent. »Vid vår östra gräns», säger vetenskapsmannen, »står slaverna. Om vi underlåter att regenerera vår biologiska hälsa, då är tyskhetens saga all.» Och *Völkischer Beobachter* tillägger att på varje nyfött tyskt barn måste man beräkna tre eller fyra slaviska och fyra eller fem mongoliska.

Hur blir det nu då den slaviska gränsen genom Polens erövning rycker närmare och då Polens befolkning innanför den *tyska* gränsen kommer att öka snabbare än tyskarnas?

Ge oss kaniner, men äkt-ariska kaniner ska de vara.

Misslyckad barnpropaganda.

Vi ska nu undersöka, huruvida Hitler lyckats »befrukta» det nya Tyskland. Han bannlyser all födelsekontroll, beivrar strängt alla abortförsök och straffar de ogifta genom oerhört hårda direkta skattillägg. Å andra sidan får stora barnrika familjer alla fördelar, proletära mödrar dekorerar för att de »lyder rasens bud», alla könsförbindelser utanför äktenskapet godkännes, ifall de samtidigt bidrar till ökningen av den tyska stammen. Värld-

dens mäktigaste propagandaapparat ställs till nativitetsprofessorernas disposition. Man vill på allt sätt göra saken så populär som möjligt. Men resultaten då?

Hitler kunde år 1937 stolt meddela sin egen riksdag att:

»970.000 barn föddes i Tyskland år 1932. Detta antal steg till 1.270.000 år 1937... För detta glänsande resultat är vi inte bara tacksamma mot våra präktiga kvinnor utan också mot den himmelska Försynen som på allt sätt främjar den nazistiska revolutionen.»

Men om man lite mera samvetsgrannt undersöker förhållandena, så finner man att Hitlers statistik haltar betänkligt. Ty Hitlers för år 1937 anförda statistik må nog vara riktig, men den Store glömde att tala om att födelsefrekvensen nämnda år var lägre än 1936. Och om man jämför nazisternas »resultat» med de som den »skamliga Weimarrepublikens tid» kunde ståta med, så ser vi någonting annat än vad Hitler och hans underhuggare vill bevisa för sitt ariska folk. Under den »stora skammens år» 1919 uppgick nämligen födelsefrekvensen till 1.260.000 och ökades nästa år — Versaillefredens värsta tid — till 1.599.000 — d. v. s. den var betydligt större än under Hitlerregimen. Det har nog sina sidor att anropa och anförä himmelska makter i propagandasyfte. Även äktenskapsfrekvensen är otillfredsställande. 1936 ingicks 14 proc. mindre äktenskap än året förut, trots att man skänkte speciella bröllopgåvor åt de nygifta. December 1937 var frekvensen betydligt sämre än december 1936. Men efter en strängare propaganda inom armén, Hitlerungdomen och inom partikretsarna lyckades nazisterna genomtrumfa att äktenskapsfrekvensen år 1938 ökades från 9,1 till 9,4 per tusen och antalet levande födda barn ökades från 18,8 till 19,7 per tusen.

Men det är knappast sådana resultat som rättfärdigar Hitlers stolta och självbelåtna propagandavisor. Den nazistiska eugenitikern *Dr. Burgdorfer* skriver i sin bok om »Befolkningsutvecklingen i Tredje Riket» att »Tyskland fortfarande behöver 9 miljoner mer barn». Det är absolut nödvändigt att alla äktenskap resulterar i tre eller fyra barn.» »*Völkischer Wille*» klagar (februari 1939) att »födelsefrekvensen i Tyskland år 1938 var 11,2 proc. lägre än som vore nödvändigt för att säkerställa de nuvarande befolkningssiffrorna. Dagligen födes 600 barn mindre än vad som är nödvändigt för att den nuvarande befolkningsnivån skulle kunna upprätthållas.»

Hur ska det då gå efter det krig som nazisterna nu för för att tillförsäkra Tyskland ett större livsrum? Hur ska tyskarna hävda sig gentemot polacker, tjecker och — ryssar?

Dödens skörd.

Ty inte heller Döden tänker på någon ledighet, ånej, Döden tar sitt byte även utan krig. Under de fyra första »nazistiska åren» — alltså efter 1933 ökades antalet döda med 15 proc., ett häpnadsväckande resultat av hitlerismen. Jämför man dessa siffror med Italiens till exempel, så ser man att befolkningsöverskottet i Tyskland sjönk i jämförelse med den sydliga grannens från år 1923 till 1937 med inte mindre än 20 proc. Den sista självmordsstatistiken som publicerades år 1936 — nu får man inte längre meddela antalet självmördare — visar att även denna siffra var dubbelt så hög som Englands.

Det nazistiska Antropologiska Institutets uppgifter bevisar att de nazistiska intellektuella pratar ganska mycket om olikheten mellan ras och folk, men när det kommer

till kritan, så är de inga flitiga barnfabrikörer — vad det nu må bero på. 4.000 tyska läroverkslärare, som måste agitera för ökad nativitet, har själva högst två barn. De har glömt bort att fullgöra sin fosterländska plikt — agitationen har kanske varit lättare än det praktiska arbete som krävs för att kunna bli arisk stamfader.

Men varför tala om deras små fel? Varför ska man inte nämna Hitler som fortfarande motsätter sig äktenskap och — som man får hoppas — även barnavel? Han bryr sig nog inte mycket om sin biologiska plikt gentemot fosterlandet.

Men våren 1932 innan Hitler fick makten, diskuterades barnalstringsfrågan även i den dåvarande preussiska lantdagen. En socialistisk riksdagskvinna, Hedwig Wachenheim, yttrade att tyska mödrar inte brydde sig om att sätta fler barn i världen så länge de nationalistiska partiernas politik visade sig vara en ständig fara för de tyska barnens liv. »De avvisar tanken», yttrade Hedwig Wachenfeld, »att än en gång se sina söner stupa i skyttegravarna.»

Men det var för mycket för en nazistisk riksdagsman *Kube*, samma man som senare protesterade för att man i lantdagen satte honom bredvid polacker. Denne patriot kunde inte bemästra sin vrede. Eldröd i ansiktet och med darrande kropp och röst skrek han åt fru Wachenfeld:

— Din gås... Vad har du annars fött dina barn till?

Sex, sju år efter Hitlerregimens seger bekräftar i alla fall Tysklands mödrar att de inte vill förvandlas till avelsston.

Kriget bidrar inte ett dugg till att upplysa kvinnorna om det oriktiga i deras beteende. Kriget förintar alltför många avelsmän för att kvinnorna ska kunna »fullgöra sin plikt».